

Sygn. akt: I C 2526/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Kaczmarska

Protokolant: stażysta Elżbieta Chlewińska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 r. w Gorzowie Wielkopolskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko D. B.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej D. B. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 92.620,05zł (dziewięćdziesiąt dwa tysiące sześćset dwadzieścia złotych 05/100) w tym kwoty:

- 28.245,59zł z ustawowymi odsetkami od dnia 08.01.2013r. do dnia zapłaty,

- 51.096,40zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 08.01.2013r. do dnia zapłaty,

- 13.278,06zł z ustawowymi odsetkami od dnia 08.01.2013r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.778,84zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gorzowie W.. kwotę 3.474,00zł tytułem brakującej opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 stycznia 2013 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od D. B. kwoty:

1) 28 245,59 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,

2) 51 096,40 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 8 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty i

3) 13 278,06 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwana nie wywiązała się z umowy (...)-/2007 zawartą z (...) S.A. w W.. W dniu 9 grudnia 2011 r. powód na podstawie umowy cesji nabył powyższą wierzytelność od (...) S.A. w W.. Kwota 28 245,59 zł stanowi skapitalizowane odsetki karne na dzień 15 grudnia 2011 r., kwota 51 096,40 zł stanowi niespłaconą kwotę

kredytu, zaś 13 278,06 zł stanowi sumę dalszych odsetek karnych od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 16 stycznia 2013 r. w sprawie VI Nc-e (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu wskazała, iż roszczenie jest przedawnione, zaś kredyt faktycznie zaciągnął E. B. (1), który pod nazwiskiem pozwanej prowadził działalność gospodarczą. Powyższe zaś oznacza iż występuje brak legitymacji po stronie pozwanej. Pozwana nie została również zawiadomiona przez powoda o nabyciu wierzytelności.

Postanowieniem z dnia 6 marca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości, zaś postanowieniem z dnia 27 marca 2013 r. sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie W..

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W dniu 3 kwietnia 2007 r. w M. D. B. zawarła umowę o kredyt konsumencki nr (...) - (...) - /2007 w kwocie 80 000 zł na sfinansowanie celu konsumpcyjnego. Pozwana złożyła oświadczenie o poddaniu się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 120 000 zł, przy czym bank mógł wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności do dnia 2 kwietnia 2016 r.

Pismem z dnia 5 maja 2010 r. (...) S.A. w W. wypowiedział umowę kredytu pozwanej.

W dniu 27 października 2010 r. (...) S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), którym stwierdził że pozwana z tytułu ww. umowy kredytu posiada wymagalne zadłużenie w wysokości łącznej 80 287,70 zł i od dnia 28 października 2010 r. bank nalicza odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 65 995,40 zł.

Pismem z dnia 27 października 2010 r. (...) S.A. w W. wystąpił do Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) klauzuli wykonalności.

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu w sprawie I Co 2251/10 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...), zasądzając od pozwanej na rzecz banku koszty postępowania.

W dniu 9 grudnia 2011 r. (...) S.A. w W. zawarł z (...) umowę cesji wierzytelności wobec D. B..

Pismem z dnia 17 stycznia 2012 r. (...) S.A. w W. zawiadomił pozwaną, iż z dniem 15 grudnia 2011 r. wierzytelność została sprzedana na rzecz powoda.

Pismem z dnia 30 stycznia 2012 r. (...) wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 81 156,26 zł

Pozwana w okresie od 11 marca 1969 r. do 16.09.1980 r. zameldowanie na pobyt stały miała w M. przy ul. (...), w okresie od 16 września 1980 r. do 7 maja 2009 r. w M. przy ul. (...), zaś od 7 maja 2009 r. do chwili obecnej w M. przy ul. (...).

Dowód:

- Umowa kredytu nr (...) - (...) - /2007 k.55-59
- (...) S.A. w W. z dnia 4.05.2010 r. k.61
- Odpis bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) k.64

- (...) S.A. w W. z dnia 27.10.2010 r. k.62-63
- Odpis postanowienia SR w Międzyrzeczu z dnia 17.12.2010 r. w sprawie I Co 2251/10 k.68
- Odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9.12.2011 r. wraz z aneksem nr (...) z dnia 4.01.2012 r. k.38-40, k.41-42
- Załącznik nr 1 do aneksu nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9.12.2011 r. k.47-49
- Odpis pisma (...) S.A. w W. z dnia 17.01.2012 r. k.53
- Odpis pisma (...) z dnia 30.01.2012 r. k.54
- Odpis zaświadczenia Urzędu Miejskiego w M. z dnia 23.09.2013 r. k.92

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo okazało się w uzasadnione.

Powód przedłożył poświadczony przez radcę prawnego K. P. odpisy dokumentów w postaci umowy kredytowej z dnia 3 kwietnia 2007 r. oraz umowy cesji wierzytelności wraz z aneksem i wykazem wierzytelności. Dokumenty te sąd okręgowy uznał za wiarygodne, albowiem były spójne i logiczne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Nadto ich treść nie budziła wątpliwości sądu. Z powyższych dokumentów jednoznacznie wynika, iż pozwana zaciągnęła kredyt w (...) S.A. w W. w kwocie 80 000 zł oraz w związku z niewywiązywaniem się z postanowień umowy, kredyt ten został wypowiedziany. Poprzednik prawny powoda wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w którym stwierdził, iż pozwana winna zapłacić na jego rzecz kwotę 65 995,40 zł tytułem spłaty należności głównej, 14 292,30 zł z tytułu odsetek za okres od 2 października 2009 r. do 27 października 2010 r. i naliczał dalsze odsetki umowne od dnia 28 października 2010 r.

W związku z powyższym na podstawie wskazanych dokumentów zasadne jest żądanie powoda, zgodnie z którym pozwana winna zapłacić mu kwotę 92 620,05 zł, na którą składają się skapitalizowane odsetki w wysokości 28 245,59 zł za okres do dnia 15 grudnia 2011 r., należność główna w kwocie 51 096,40 zł, i skapitalizowanych odsetek w kwocie 13 278,06 zł za okres od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

W odniesieniu do zarzutów pozwanej należy wskazać, iż zarzut przedawnienia okazał się niezasadny. W związku z tym, iż czynność prawna dokonana została w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi 3 lata od dnia wymagalności roszczenia (art. 118 k.c.).

Przyjmując nawet, iż termin ten należałoby liczyć od dnia 4 maja 2010 r. a więc pisma stanowiącego wypowiedzenie, termin przedawnienia nastąpić winien w dniu 4 maja 2013 r. Powództwo zaś w niniejszej sprawie zostało złożone w dniu 8 stycznia 2013 r., a więc przed upływem terminu przedawnienia. Należy przy tym zauważyć, iż poprzednik powoda w dniu 27 października 2010 r. sporządził wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. czynność ta przerwała bieg terminu przedawnienia. Tym samym zobowiązanie pozwanej nie jest przedawnione i powód może przed sądem dochodzić jego zasądzenia.

Pozwana wskazywała, iż brak zawiadomienia jej o cesji wierzytelności powoduje, iż nie jest związana skutkami tej umowy, a w konsekwencji nie jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda żadnej kwoty. Pogląd pozwanej jest błędny.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei art. 512 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem.

Z powyższych przepisów jednoznacznie wynika, iż wierzyciel (...) S.A. w W.) miał pełne prawo zbyć, bez zgody dłużnika (pозwanej) wierzytelność. Artykuł 512 k.c. normuje sytuację, gdy dłużnik nie został zawiadomiony o cesji. W realiach niniejszej sprawy brak zawiadomienia o cesji pozwanej jest okolicznością pozbawioną znaczenia, albowiem pozwana nie twierdzi, że dokonała wpłat na rzecz poprzedniego wierzyciela (...) S.A. w W.), tylko podaje że w ogóle go nie spłacała. Cesja jest więc skuteczna wobec pozwanej i winna ona zapłacić na rzecz (...), a nie na rzecz (...) S.A. w W., bowiem z odpisu pozwu w niniejszej sprawie bezsprzecznie pozwana dowiedziała się o cesji i podmiocie uprawnionym do otrzymania wymagalnej wierzytelności.

W odniesieniu do zarzutu pozwanej braku zobowiązania należy wskazać, iż pozwana nie wykazała podnoszonych przez siebie okoliczności. Zeznania pozwanej w tym zakresie są zdaniem sądu niewiarygodne i tworzą sztuczną linię obrony pozwanej przed powództwem. Przede wszystkim nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie pozwanej, iż nie jest ona zobowiązana z tytułu wskazanej umowy kredytowej, albowiem kredyt ten został zaciągnięty przez jej męża, który pod jej nazwiskiem prowadził działalność gospodarczą. W tym zakresie wskazać należy, iż umowa została zawarta na zaspokojenie celów konsumpcyjnych i podpisana przez D. B., a nie jej mąż. Kwestia na co pieniądze zostały przeznaczone i w jaki sposób pozwana je spożytkowała, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia procesu.

Pozwana twierdziła, iż to nie ona podpisała umowę, a uczynił to jej mąż lub księgowy. Na okoliczność tą nie powołała jednak żadnego dowodu, który okoliczności te by wykazał. Wskazać bowiem należy, iż powódka w tym zakresie snuje jedynie domysły, nie ma wiedzy co do osoby podpisującej umowę. Wskazany zaś przez powódkę świadek M. B., nie stawiała się na rozprawie, nie usprawiedliwiając swojej nieobecności. Jednocześnie należy wskazać, iż pozwana wskazywała, iż wiedza świadka M. B. ma związek ze sprawą toczącą się przed Sądem Rejonowym w Nowym Tomysłu sygn. akt VII K 427/13, z których wynikać ma, że przedmiotową umowę nie podpisała pozwana, lecz jej mąż, bądź księgowy. Swoją wiedzę w tej właśnie sprawie podzielić się miała świadek M. B..

Sąd okręgowy wypożyczył akta z Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu, jednak strona pozwana nie wskazała, z jakich dokumentów miałyby wynikać wskazywane przez nią okoliczności. Nie wskazała zatem dokumentu, z którego należałoby przeprowadzić dowód i na jego podstawie czynić ustalenia faktyczne.

Na marginesie tylko należy wskazać, iż sprawa VII K 427/13 dotyczy innej umowy niż w niniejszej sprawie, zawartej przez W. Ł. w październiku 2007 r. Poręczycielem tego kredytu jest M. B.. która czynności tej dokonała przez pełnomocnika – swojego ojca, a męża pozwanej – i w sprawie karnej podnosi, iż ojciec wprowadził ją w błąd przekonując, że chodzi o 30 000 zł, a nie 3 000 000 zł. Okoliczności te nie dotyczą jednak umowy z 3 kwietnia 2007 r. zawartej w M.. Z akt sprawy karnej nie wynika, by świadek M. B., bądź E. B. (2) wypowiadali się o umowie z 3 kwietnia 2007 r.

Reasumując, pozwana nie przeprowadziła dowodu, który potwierdziłby, że podpis widniejący na przedmiotowej umowie nie pochodzi od niej.

W odniesieniu zaś do wniosku pełnomocnika pozwanej o zmianę terminu rozprawy z uwagi na kolizję terminów rozpraw i brak zgody pozwanej na ustanowienie substytucji, należy wskazać, iż nie są to okoliczności, które należałoby uwzględnić i zmienić termin rozprawy. Kolizja terminów rozpraw nie jest nadzwyczajnym wydarzeniem oraz przeszkodą, której nie można przetrwać w rozumieniu art. 214 § 1 k.p.c. w związku z tym nie było podstaw do odraczania terminu rozprawy i przedłużania postępowania.¹

Mając powyższe na uwadze sąd okręgowy uznał żądanie pozwu za zasadne w całości. Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził odsetki ustawowe od dnia wniesienia pozwu od kwot skapitalizowanych odsetek, zaś od należności głównej zasądził odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Pozwana przegrała proces, w związku z czym zobowiązana jest zwrócić stronie powodowej koszty niezbędne i celowe do dochodzenia jej praw (art. 98 § 1 i 3 k.p.c.). Powód poniósł koszty w postaci opłaty sądowej od pozwu w wysokości 158 zł, opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 20,84 zł oraz koszty zastępstwa procesowego

w wysokości 3 600 zł (§ 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz.U. Nr 163, poz. 1349). Łącznie poniesione przez powoda koszty wyniosły 4 778,84 zł i taką też kwotę sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda o czym orzekł w pkt. II wyroku.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym, że powód złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym uiścił jedynie czwartą część opłaty sądowej od pozwu tj. kwotę 1 158 zł. Cała opłata zaś wynosi 4 632 zł (5% z 92 620,05 zł). Brakującą więc część w wysokości 3 474 zł winna uiścić pozwana, jako strona przegrywająca proces. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt. III wyroku.

1 Por. wyrok S.A. w Łodzi z dnia 30.07.2013 r. w sprawie I ACa 587/13, wyrok S.A. w Szczecinie z dnia 14.08.2012 r. w sprawie I ACa 438/12 (oba orzeczenia opublikowane na stronie <http://orzeczenia.ms.gov.pl>), wyrok SN z dnia 10.10.2008 r. w sprawie II CSK 216/08 (LEX nr 577165)